

РЕШЕНИЕ

№ 12584

гр. София, 10.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в
публично заседание на 10.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на
прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **6227** по описа за **2024**
година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр.
чл. 1 ЗОДОВ.

Ц. П. В. е предявил искова молба, вх. № 21128/24.06.2024 г., против НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ
ЗА ПРИХОДИТЕ, с претенция за обезщетяване на имуществени вреди, в размер на: 100 000 лева
главница; 13 259, 71 лева лихви към 21.06.2024 г.; законни лихви върху главницата, от 24.06.2024
г., до окончателното изплащане. Претенцията обвързва с: „незаконосъобразни бездействия на
публичния изпълнител“ да отмени Постановление за налагане на предварителни обезпечителни
мерки, изх. № С210022-023-0000361/18.02.2021 г. преди 30.05.2023 г., когато е следвало да сключи
окончателен договор за продажба на собствения му и възбранен със същото постановление
недвижим имот в [населено място], на [улица]ет. 2; възбраната била заличена на 29.06.2023 г., но
„по силата на чл. 13 от сключения предварителен договор дължал неустойка в размер на 100 000
лева“, която заплатил.

В съдебното производство ищецът е представляван от адвокат В. Т., която: поддържа исковата
молба; ангажира, след дадените от Съда указания: писмени доказателства, приети без оспорване
от ответника; гласни доказателства; заключение на съдебносчетоводна експертиза. Претендира се
и възстановяване на разноски, съгласно списък. Представена е писмена защита.

Юрисконсултът – пълномощник на ответника, с представен писмен отговор (л. 40 от делото) и
становище (л. 73), както и в съдебно заседание оспорва исковата молба, като процесуално
недопустима, предвид неналичие на всички елементи от фактическия състав на чл. 1 ЗОДОВ,
респ. - като неоснователна. Желает юрисконсултско възнаграждение и възразява за прекомерен
размер на адвокатското. Представена е писмена защита.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на исковата молба.

С определение от 31.10.2024 г. Съдът съобщи на страните, на основание чл. 146, вр. чл. 140, ал. 3 ГПК проект на доклад, срещу който не постъпиха възражения.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, съобразявайки заявените с исковата молба претенции, доводите на страните и доказателствата по делото, представени от ищеца и неоспорени от ответника, приема за установено от фактическа страна следното.

Искането за репарирание на имуществени вреди, в размер на 100 000 лева, заедно с мораторни и законни лихви върху тази сума е свързано с твърдения за: издаден от органи по приходите, при ТД на НАП – С. РА № Р-22221520000959-091-001/07.02.2023 г., с който не са установени в тежест на ищеца публични задължения; издадено в хода на същото ревизионно производство ПОСТАНОВЛЕНИЕ за налагане на предварителни обезпечителни мерки, изх. № С210022-023-0000361/18.02.2021 г., с което бил възбранен собствен на ищеца недвижим имот в [населено място], на [улица]ет. 2, като възбраната била заличена на 29.06.2023 г.; предварителен договор от 10.01.2020 г. и анекс към него, сключени между ищеца Ц. П. В. и „Севдо 33“ ООД за продажба на същия имот; платена на кандидат – купувача, „по силата на чл. 13 от сключения предварителен договор“ неустойка, в размер на 100 000 лева, поради това че възбраната върху недвижимия имот била пречка за извършване на сделката в уговорения с анекса срок до 30.05.2023 г.

Относно така изложените факти и обстоятелства страните не спорят, а Съдът приема, че се установяват от приетите писмени доказателства. С други думи безспорно е, че: ищецът е бил собственик на недвижим имот с площ от 53, 07 кв.м., находящ се в [населено място], на [улица]ет. 2, индивидуализиран в позиция № 7 от Нотариален акт, от 13.09.2013 г. за продажба на право на строеж, № 27, том VII, рег. № 9082, дело № 1093/2013 г. (л. 57 от делото); на 10.01.2020 г. ищецът, като продавач сключил със „Севдо 33“ ЕООД предварителен договор за продажба на същия имот, на цена от 1 371 240 евро, със срок за прехвърляне на собствеността „не по – късно от 11.01.2021 г.“; според текста на чл. 1 от договора за имота е имало издадено Разрешение за ползване № СТ-05-399/24.03.2014 г.; според Анекс № 1/08.01.2021 г. страните по предварителния договор се съгласили сделката с имота да бъде изповядана от нотариус „не по – късно от 30.05.2023 г.“; със заповед от 06.01.2021 г. (след датата на предварителния договор) на Ц. П. В. била възложена ревизия за ангажиране, на основание чл. 19 ДОПК отговорността му за данъчни задължения на „Фиори трейд“ ЕООД; издаден е РА № Р-22221520000959-091-001/07.02.2023 г. (л. 8), с който не са установени в негова тежест публични задължения; в хода на ревизионното производство публичен изпълнител при ТД на НАП – С., с Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки, изх. № С210022-023-0000361/18.02.2021 г. (л. 23) наложил възбрана върху посочения по – горе недвижим имот; на 10.05.2023 г. Ц. В. подал до публичния изпълнител молба (л. 26, вх. № 94-Ц-43/10.05.2023 г.) с която, като се позовал на резултата от ревизионния акт поискал „отмяна на всички обезпечителни мерки, на основание чл. 208, ал. 1 ДОПК“; на 27.06.2023 г. оспорил пред териториалния данъчен директор (жалба, вх. № 94-ц-64/27.06.2023 г. – л. 27 от делото) мълчаливия отказ на публичния изпълнител да се произнесе по искането за снемане на възбраната; по тази жалба директорът на ТД на НАП – С. постановил Решение № ПИ-237/11.07.2023 г. (л. 31), с което я оставил без разглеждане, поради това, че публичният изпълните, с Постановление за отмяна на наложени обезпечителни мерки, изх. № С230022-024-0029037/28.06.2023 г. е снел наложената с ПНПОМ, изх. № С210022-023-0000361/18.02.2021 г. възбрана върху процесния недвижим имот.

С исковата молба е представено и заверено фото-копие на платежно нареждане от „Асет банк“ АД (л. 20), в което е отразено, че на 03.07.2023 г. Ц. П. В. е превел по банкова сметка на „Севдо

33“ ЕООД сумата от 100 000 лева, като „неустойка по договор за продажба на фитнес зала в Студентски град“. Този документ не бе оспорен от ответника. В изпълнение на дадени от Съда указания адвокатът на ищеца представи допълнително доказателства (л.л. 56-67), които също не бяха оспорени от ответника. Съдът прие и заключение на съдебносчетоводна експертиза, според което „Севдо 33“ ЕООД е осчетоводило по сметка 792 „Приходи от глоби и неустойки“ отразеното в главната книга за периода 01.01.2023 г. – 31.12.2023 г. получено плащане от 03.07.2023 г. на 100 000 лева от Ц. П. В..

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, след анализа на доказателствата и като съобрази становищата на страните, формира следните правни изводи по същество.

Така предявените искове (главница и мораторни лихви) са процесуално допустими за разглеждане, но са неоснователни и недоказани.

Исковите за обезщетяване на вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове (в случая) на административни органи и длъжностни лица се разглеждат по реда на Глава единадесета АПК (чл. 203 и сл.), а за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. Чл. 1 ЗОДОВ постановява, че Държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия и бездействия на техни органи и длъжностни лица, при или по повод изпълнение на административна дейност, като исковите се разглеждат по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Не всички имуществени и/или неимуществени вреди подлежат на обезщетяване по реда на Глава единадесета АПК, вр. чл. 1 от Закона за отговорността на Държавата и общините за вреди. За да възникне правото на иск за обезщетение по този ред, респ., за да бъде доказана основателността на такъв иск задължително е необходимо наличието на следните предпоставки, които следва да са в кумулативна връзка, а именно: причинена вреда – (в случая – имуществена, с оглед твърдението за платена неустойка за неизпълнение на предварителен договор от 10.01.2020 г. и анекс към него); пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразен административен акт, действие/бездействие на административен орган и настъпила вреда. Когато вредите се свързват с действия/бездействия на административен орган или длъжностни лица разпоредбата на чл. 204, ал. 4 АПК указва, че незаконосъобразността на действието или бездействието се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетението.

В този ред на мисли, за да приеме исковата молба за процесуално допустима Съдът съобразява следното.

Неоснователно ответникът се концентрира само върху това, че ПНПОМ, изх. № С210022-023-0000361/18.02.2021 г., с което била наложена възбрана върху процесния недвижим имот не е незаконосъобразно, защото служебно е отменено с Постановление за отмяна на наложени обезпечителни мерки, изх. № С230022-024-0029037/28.06.2023 г. С исковата молба изрично е дефинирано, че претенцията за обезщетение се свързва не с незаконосъобразен индивидуален административен акт, а с (цитати): „незаконосъобразните бездействия на публичния изпълнител да изпълни вмененото му с чл. 208 от ДОПК задължение да отмени в императивно предвидения в закона срок наложената обезпечителна мярка...., нито по собствена инициатива, нито като следствие на подадени молби и жалби“.

Основанията да приеме така предявените искове за неоснователни и недоказани са различни от защитаваните от ответника и Съдът ги обосновава със следните мотиви.

Каза се по – горе, че в основата на исковата конструкция е твърдението за: сключен на 10.01.2020 г. от ищеца, като продавач предварителен договор със „Севдо 33“ ЕООД за продажба на недвижимия имот, на цена от 1 371 240 евро, със срок за прехвърляне на собствеността „не по –

късно от 11.01.2021 г.; според Анекс № 1/08.01.2021 г. страните по предварителния договор се съгласили сделката с имота да бъде изповядана от нотариус „не по – късно от 30.05.2023 г.“. Предварителният договор несъмнено представлява частен документ и доказателствената му стойност, предвид чл. 180 ГПК се ограничава до това, че изявленията, които се съдържат в него са направени от ищеца и от представляващ „Севдо 33“ ЕООД. Сам по себе си този договор не притежава по отношение на трети лица достоверна дата. Според разпоредбата на чл. 181 ГПК „частният документ има достоверна дата за трети лица от деня, в който е заверен, или от деня на смъртта, или от настъпилата физическа невъзможност за подписване на лицето, което е подписало документа, или от деня, в който съдържанието на документа е възпроизведено в официален документ, или от деня, в който настъпи друг факт, установяващ по безсъмнен начин предхождащото го съставяне на документа“. В контекста на нормата Съдът съображава, че: положените в процесния предварителен договор и в анекса подписи на договарящите страни не са заверени нотариално и тази липса на позволява документите да бъдат датирани; ищецът не твърди и не доказва предварителният договор и анексът да са споменати (възпроизведени) в официален документ; ищецът не твърди и не доказва настъпването на друг факт, „установяващ по безсъмнен начин предхождащо съставяне“ на предварителния договор и на анекса. Това означава, че двата документа, като частни такива не представляват годно доказателствено средство, посредством което ищецът да установи и докаже причиняване на твърдяната имуществена вреда, като резултат от незаконосъобразно бездействие на публичния изпълнител. С Анекс № 1/08.01.2021 г. страните по предварителния договор са променили датата за сключване на сделка с нотариален акт, определяйки я на „не по – късно от 30.05.2023 г. Ц. В. е подал до публичния изпълнител искането, вх. № 94-Ц-43/10.05.2023 г. (л. 26) за „отмяна на всички обезпечителни мерки, на основание чл. 208, ал. 1 ДОПК“, но в това искане, върху което е поставен щемпел на ТД на НАП – С. с цитирания входящ номер, противно на твърдението на адвоката, изложено в писмената защита той не се позовава изобщо на предварителния договор и на анекса към него. В жалбата, вх. № 94-Ц-64/27.06.2023 г. (л. 27 от делото) до териториалния данъчен директор, против „мълчалив отказ на Н. К. – публичен изпълнител, да се произнесе.... във връзка с отмяна на обезпечителни мерки“ (л. 28 от делото) Ц. В. се е подписал под текста (цитат): „след издаването на ревизионния акт, с който не ми бяха определени допълнителни задължения за внасяне сключих с дружеството „Севдо 33“ ЕООД предварителен договор за покупко-продажба на недвижимия имот...“. Процесният РА № Р-22221520000959-091-001/07.02.2023 г. обаче (л. 8 от делото) е с дата на издаване 07.02.2023 г., но представените с исковата молба предварителен договор и анекс са съответно с дати 10.01.2020 г. и 08.01.2021 г., т.е. – значително време преди издаването на акта, а анексът – два дни след издаването на заповедта, с която е възложена ревизията, приключила с процесния РА. Искането до публичния изпълнител, от 10.05.2023 г. за отмяна на възбраната очевидно е подадено преди изтичане на уговорения с анекса срок „не по – късно от 30.05.2023 г., което предполага ищецът вече да е бил загрижен за това, че наложената възбрана може да стане причина за активиране клаузата на неустойка, описана в чл. 13 от предварителния договор. Тази загриженост обаче, в случай че наистина предварителният договор и анексът към него са сключени на посочените в тях дати, е следвало да бъде проявена веднага след издаването на ревизионния акт, т.е. – непосредствено след 07.02.2023 г. Освен това възбраната е отменена с постановлението от 28.06.2023 г., а банковият документ за платена неустойка е след тази дата - от 03.07.2023 г., но ищецът не сочи и не представя каквато и да е кореспонденция с кандидат – купувача по предварителния договор, от която да е видно защо последният се е отказал да закупи имота, както и че е държал да се възползва от неустойката. Липсват твърдения и данни за обратното – дали Ц. В. е положил усилия, понасяйки щета от неустойката все пак да продаде

имота на същия кандидат. Дефицитът на доказателства, както и дискредитирането на доказателствената стойност на предварителния договор, и на анекса към него сочат на извода, че договорът е съставен/подписан с цел да послужи като основание за предявяване на процесната искова молба. Показанията на разпитаните свидетели на ищеца – Л. П. Р. и К. С. К. нямат доказателствената стойност да преодолеят дефицита на писмени доказателства, по смисъла на чл. 181, ал.1 ГПК.

От друга страна, според настоящия съдебен състав съдебният изпълнител, след като е сезиран с искането, вх. № 94-Ц-43/10.05.2023 г. е дължал да се произнесе в срок до 25.05.2023 г., предвид чл. 208, ал. 1, изр. първо ДОПК, като при наличие на РА № Р-22221520000959-091-001/07.02.2023 г., с който не са установени в тежест на ищеца публични задължения е следвало да вдигне възбраната. Неустановяването с ревизионния акт на публични задължения се приравнява на „погасяване“, по смисъла на цитираната разпоредба, още повече, че основанието за налагане на обезпечителната мярка е отпаднало, считано от 22.02.2023 г. Препращането от адвоката в писмената защита, към разпоредбите на чл. 225, ал. 1, т. 2 и т. 5 ДОПК е неудачно, понеже същите не са относими за случая – не се касае за изпълнително производство по реда на Раздел IV, Глава двадесет и пета ДОПК. Като е отменил възбраната едва на 28.06.2023 г. публичният изпълнител (административен орган) незаконосъобразно е бездействал (по смисъла на чл. 256, ал. 1 АПК) „по задължение, произтичащо пряко от нормативен акт“. Това незаконосъобразно бездействие обаче, предвид изложение мотиви за недействителност на предварителния договор и на анекса към него няма пряка и непосредствена връзка с причиняване на имуществената вреда, които ищецът твърди да е понесъл.

Настоящият съдебен състав не приема внушенията от писмената защита на ищеца, с цитиране на мотиви от адм. дело № 6549/2018 г., по описа на АССГ, тъй като фактическата обстановка – предмет на това дело е съвсем различна.

В обобщение на гореизложените мотиви Съдът приема, че сумата от 100 000 лева, която ищецът твърди да е платил на „Севдо 33“, ЕООД като неустойка по сключен на 10.01.2020 г. предварителен договор за продажба на недвижими имот, на цена от 1 371 240 евро не може да бъде квалифицирана като имуществена вреда за него, която да бъде репарирана по реда на Глава единадесета АПК (чл. 203 и сл.), вр. чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ. Това е така, защото: предварителният договор и анексът не притежават достоверни дати на сключване и по тази причина не може да бъдат противопоставени на трети лица; ищецът не установи и не доказва да е понесъл имуществена вреди, въпреки представения банков документ за преведена на дружеството – кандидат купувач сума, и въпреки констатацията за осчетоводяване на сумата, понеже липсват други преки и/или косвени доказателства за реално засягане на имуществената му сфера; не се установи (по гореизложените причини) и пряка, причинна връзка между евентуално понесена вреда и незаконосъобразното бездействие на публичния изпълнител. В., независимо от прогласена с чл. 9 ЗЗД свобода на договаряне и предвид ограничението: *„доколкото то (съдържанието на договора) не противоречи на повелителните норми на закона и на добрите нрави“* настоящият съдебен състав държи да отбележи и следното. Според предварителния договор за имота с площ от 53, 07 кв.м. „Севдо 33“ ЕООД се ангажираше да плати цена от 1 371 240 евро (един милион, триста и седемдесет и една хиляди, двеста и четиридесет). Това означава, че уговорената за един кв. м. цена е над 24 000 евро, но дори към днешна дата, според общодостъпна информация от сайтовете за търговия с недвижими имоти продажната цена на офис в [населено място], „Студентски град“ е 2 400 евро (две хиляди и четиристотин),

или десет пъти по – ниска от цената, уговорена между ищеца и „Севдо 33“ ЕООД преди пет години.

Отхвърлянето на исковата молба, с оглед чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ обуславя присъждане в полза на ответника, на юрисконсултско възнаграждение, което Съдът определя на основание чл. 24, изречение второ от Наредбата за заплащането на правната помощ, в размер на 100 лв. (сто лева).

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, ал. 2, вр. чл. чл. 203 – 205 АПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна и недоказана предявената от Ц. П. В. искова молба, вх. № 21128/24.06.2024 г., против НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ, с претенция за обезщетяване на имуществени вреди, в размер на: 100 000 лева главница; 13 259, 71 лева лихви към 21.06.2024 г.; законни лихви върху главницата, от 24.06.2024 г., до окончателното изплащане.

ОСЪЖДА Ц. П. В. – ЕГН: [ЕГН] да заплати на Национална агенция за приходите юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лв. (сто лева).

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: